
Кума моя і я
В Петрополіськім лабіринті
Блукали ми — і тьма, і тьма...
«Ходімо, куме, в піраміду,
Засвітим світоч». І зайшли,
Єлей і миро принесли.
І чепурненький жрець Ізіді,
Чорнявенький і кавалер,
Скромненько длань свою простер,
І хор по манію лакея,
Чи то жерця: «Во Іудеї
Бисть цар Саул». Потім хор
Ревнув з Бортнянського. «О скорбь,
О скорбь моя! О скорбь велика!»

[Друга половина вересня —
грудень 1860, С.-Петербург]